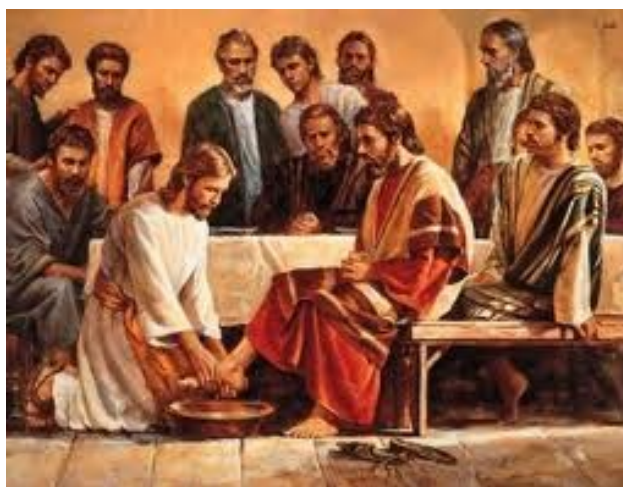

SVETO VAZMENO TRODNEVLJE

U Vazmenom trodnevlju, koje započinje Misom večere Gospodnje, a završava Večernjom molitvom na sam dan Uskrsa, najsnažnije dolazi do izražaja misterij ljubavi koji nam objavljuje Isus Krist jer, *"budući da je ljubio svoje, ljubio ih je do kraja"*. Ono što je učio svoje učenike za vrijeme javnog djelovanja, ono što uči sve nas kroz čitavu povijest spasenja, a to je *"ima li tko veće ljubavi od ove da svoj život daje za svoje prijatelje"*, on ostvaruje. Ne govori samo, nego i čini. I kaže: *"Dao sam vam primjer."*

U sadržaju Velikog četvrtka čitamo gestu kojom se Isus predaje u smrt radi spasenja ljudi. Ispunjava Stari zavjet i židovski obred, dajući svoje tijelo umjesto jaganjca i svoju krv, da bi zapečatio konačni i vječni savez. Spomen-činu i izvješću o ustanovljenju euharistije pridružuje se i Ivanovo evanđelje o pranju nogu, kao potvrda nehinjene ljubavi i izričaj poniznosti. Darovna molitva toga dana moli: *"kad god se slavi spomen ove žrtve, izvršuje se djelo našega otkupljenja."*

Na početku pashalne večere evanđelist Ivan nudi jasan ključ za čitanje Gospodinova života. Piše: *"Isus je znao da je došao njegov čas da prijeđe s ovoga svijeta Ocu; budući da je ljubio svoje, do kraja ih je ljubio."* Ivan jasno tvrdi da se Isusov život može protumačiti samo u svjetlu ljubavi. Isus je, doista, došao na svijet iz ljubavi, govorio je iz ljubavi, djelovao je iz ljubavi, živio je iz ljubavi, umro je iz ljubavi, jer je on Sin Božji, a Bog je Ljubav.

Odmah nakon toga Ivan, veoma uzbuđen, donosi zgodu u kojoj se nedvosmisleno vidi prava svemogućnost Božja: svemogućnost ljubavi! On veli: *"I za večerom je davao već bio ubacio u srce Judi Šimuna Iškariotskoga da ga izda. A Isus je znao da mu je Otac sve predao u ruke i da je od Boga izišao te da k Bogu ide, pa usta od večere, odloži haljine, uze ubrus i opasa se."*

Isusovo je ponašanje daleko od svake ljudske logike. On je znao da ga je Juda odlučio izdati, znao je da će ga Petar zatajiti, znao je da će se svi ostali razbježati i napustiti ga i zbog toga ih je s pravom mogao prezreti: mogao je vikati, mogao je prevrnuti stol izdanoga prijateljstva, mogao se obračunati s tim nezahvalnim ljudima (a to smo, zapravo, svi mi), a umjesto toga – evo Božjeg poniženja – on im počinje prati noge!

Želim ovo istaknuti: u toj gesti Bog se očituje, u toj gesti Bog objavljuje svoj način reagiranja, u toj gesti Bog objavljuje da je njegova svemogućnost ljubav! Mi koji smo tako udaljeni od Boga, mi koji smo tako različiti od Boga s naporom pratimo ovo izvješće i veoma teško zamišljamo Boga u liku sluge koji pere noge: Svemogućí, Stvoritelj neba i zemlje beskrajno je ponizan, beskrajno blag, beskrajno strpljiv jer je beskrajna Ljubav. Tko može zamisliti da se u gesti pranja nogu, pridržanoj isključivo robovima, krije Bog? A da divljenje bude potpuno, treba podsjetiti da je Isus svima nama oprao noge, jer noge apostola predstavljaju noge svakoga čovjeka, i moje i tvoje!

Za Židova je pranje nogu bilo nešto ponižavajuće i čovjeka nedostojno, nezamisliva gesta. Ali Isus je rekao da je među nama kao onaj koji poslužuje, zato stav sluge pripada Isusovu identitetu, objavljuje njegovo intimno otajstvo. U tom je smislu moguće razumjeti Petrovu reakciju. Petar osjeća prezir, Petar odbija prihvatiti ovo previše ponizno i previše dobro Božje lice; Petar se boji biti na strani Boga koji se tako ponaša, jer on, umjući na ljudski način, misli da bi tako dobar Bog loše završio, završio bi uistinu na križu. A Petar ne želi da se to dogodi i reagira: *"Ne ćeš mi prati nogu nikada!"* Kao da kaže: *"Ja te takvog ne prihvaćam! Ja te takvog ne slijedim! Ja imam drugi pojam o Bogu!"* Ali Petrov pojam o Bogu bijaše idol! To jest, bijaše "bog" koji ne postoji, "bog" kojemu ljudi pripisuju moć moćnika ovoga svijeta, "bog" koji je onakav kakvim ga i mi sami kreiramo u svojim glavama, koji bi na ljudski način uspostavio red na zemlji. Ali nije ispravno tako razmišljati o Bogu. Zato Isus mora reći Petru da ako ga ne opere ne će imati udjela s njime u njegovu Kraljevstvu. Isus mu

govori da je lice Boga upravo takvo kakvim se on očituje i ako ne vjeruje njemu, Isusu, onda se suprotstavlja Bogu. Premda ne shvaćajući potpuno ono što je govorio, Petar ipak ima toliko poniznosti i uzvikuje: *"Gospodine, onda ne samo noge, nego i ruke i glavu!"*

A nakon tog razgovora Isus apostolima poklanja Euharistiju, žrtvu ljubavi po kojoj nam je darovan život, a koja je bila predoznačena u pashalnoj žrtvi koju su Izraelci blagovali one noći kad su izašli iz Egipta, a o kojoj smo slušali u Prvom čitanju. Tko bi to ikad učinio? Svatko bi drugi rekao: "Ovi ljudi (to smo svi mi!) ne zaslužuju ništa, tim manje zaslužuju dar poput Euharistije! Kako će se njome služiti? Kolika će oskvrnuća počiniti? Kolike će Judine poljupce ponoviti? Koliko će zatajenja umnožiti? Koliko će mi svetogrđa prirediti?" Isus je znao sve to, ali Isus je Bog, a Bog je Ljubav: i poklanja Euharistiju! U kruhu nam daje svoje tijelo koje se predaje za nas. U čaši s vinom daje nam svoju krv koja se za nas prolijeva.

Brate i sestro, ovo vazmeno otajstvo se događa svaki puta na svetoj misi. Događa se stvarno i živo. Mi se ne prisjećamo nekog prošlog događaja, nego se to događa sada, danas, za nas. Isus je među nama sada, živ, isti jučer, danas i sutra. On u osobi svećenika govori iste riječi koje je rekao tada na Posljednjoj večeri i samo po njegovoj riječi kruh postaje njegovo tijelo, a vino njegova krv. Ne po osobnim riječima svećenika. On samo daje glas njemu. Zna Isus da ga nakon svake euharistije netko od nas izdaje, zatajuje, ali nam se daje jer je Bog, jer je Ljubav. Isus nas pere blatnjave od grijeha i daje nam se unatoč svih naših izdajstava. Daje nam sebe kao hranu za život vječni. Očituje nam svoje ponizno lice, ne odbacuje nas! To čini jer je Bog, jer je Ljubav!

Isus u grešnu ljudsku povijest stavlja spasonosnu moć ljubavi: Tko otvara srce toj ljubavi, spašen je! Ako nas ovaj čin ljubavi Božje ne će prodrmati da mu se potpuno predamo, ne znam što će! Stavimo i mi svoju ljubav na raspolaganje ovome grešnom svijetu i poput Isusa budimo jedni drugima ponizni poslužitelji, a ne oholi gospodari.

Prelazeći kroz tjeskobnu noć u Getsemaniju, kroz ljudsko hrvanje s prepoznavanjem i prihvaćanjem volje Božje, kroz ostavljenost bez svakog ljudskog potpornja, nastavlja se misterij ljubavi kroz muku i križ.

Obredi Velikoga petka govore o vrhovnoj Božjoj ljubavi i posvemašnjoj Isusovoj slobodi s obzirom na vlastiti život. *"Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga. Tu zapovijed primih od Oca svoga."* (Iv, 10, 18)

Imamo, predragi, *"velikoga Velikog svećenika koji prodrije kroz nebesa – Isusa, Sina Božjega."* No kako se dogodio taj prodor kroz nebesa? Kojim sredstvom je Sin Božji izvršio taj prodor? Svima nam je jasno da je odgovor samo jedan – drvom križa.

Drvo, stablo, prati čovjeka od samoga njegovog stvaranja pa sve do njegove smrti. Na početku stoji jedno stablo sa primamljivim plodovima: *"dobro za jelo, za oči zamamljivo, a za mudrost poželjno"* koje je unesrećilo Adama i Evu. Kako? Jeli su s tog stabla, a Bog je rekao nemojte.

S druge strane imamo jedno drugo stablo, drvo križa, neugledno, neprimamljivo, ono koje označava smrt i stoji na kraju Isusova zemaljskog života kao i mnogih drugih koji su umrli smrću na križu. Na tom je stablu visio plod od kojeg je svatko lice svoje otklanjao. Na tom plodu *"ne bijaše ljepote ni sjaja da bismo se u nj zagledali, ni izgleda da bi nam se svidio."* A upravo po tom stablu događa se prodor u nebesa, a hraneći se plodom toga stabla, svi se preporučamo na novi život te je i nama otvoreno Nebo. Ovdje Bog kaže *"uzmite i jedite"*, a mnogi baš ne će.

Baštinici smo i onog prvog događaja u Edenskom vrtu, te osjećamo težinu grijeha i stvarnost smrti, no baštinici smo i ovog drugog događaja po kojem dobivamo oprostjenje grijeha i vječni život.

Isus je dragovoljno prinio sebe kao žrtvu Bogu da nas opravda, da nas svojom krvlju opere od grijeha naših. Prihvatio je da bude ubrojen među zlikovce, a on je grijeha naše ponio na sebi i zapravo se zauzeo za zločince. To se žrtvovanje dogodilo na križu. Zato za nas kršćane križ je mjesto susreta s Kristom, susreta s raspetom Ljubavlju. Na križu se dogodio susret Neba i zemlje, a provalija koja je zjapila između te dvije stvarnosti premošćena je drvom križa, križ je postao most.

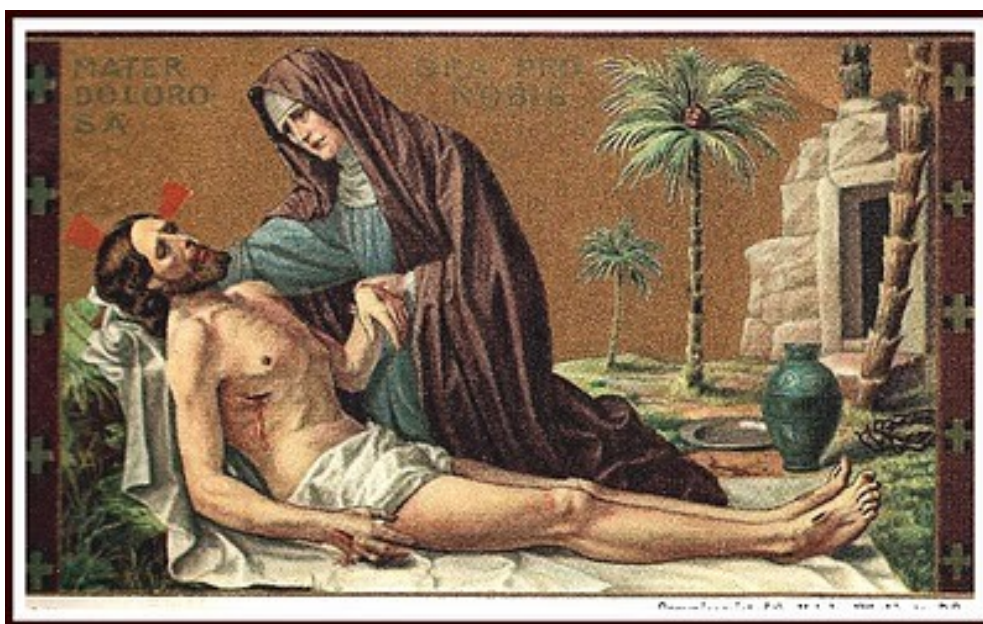

Naravno, kad govorimo o križu ne mislimo o njegovoj vrijednosti neovisno o Isusu koji je na tom križu umro. Križ označava svu patnju, muku i smrt koju je Isus prihvatio i tako nam postao u svemu jednak, osim u grijehu. Prihvatimo i mi svoj križ jer i naša patnja, naša muka, te smrt koja nas u konačnici čeka, pridružene Kristovoj žrtvi, uvode nas u novi život. Kada donesemo svoj križ pred provaliju koju nam je prijeći, imat ćemo što prebaciti na drugu stranu. Ako smo odbacili križ putem kojim smo išli, što ćemo prebaciti, što će nam biti most? Poput Isusovog i naš križni put može postati put u život.

Na veliki petak dolazimo pokloniti se križu, pokloniti se raspetom Spasitelju. Stojimo uz križ Isusov kao što su stajale majka njegova i mnoge žene te njegov ljubljani učenik. Upravo taj ljubljani učenik nam svjedoči da je sve što smo čuli on vidio vlastitim očima i da je njegovo svjedočanstvo istinito.

Isus je raspet i umro. Predao je duh Ocu.

"A uvečer, budući da je bila Priprava, to jest predvečerje subote, dođe Josip iz Arimateje, ugledan vijećnik, koji također iščekivaše kraljevstvo Božje: odvaži se uđe k Pilatu i zatraži tijelo Isusovo. Pilat se začudi da je već umro pa dozva satnika i upita ga je li odavna umro. Kad sazna od satnika darova Josipu tijelo. Josip kupi platno, skine tijelo i zavije ga u platno te položi u grob, koji bijaše izduben iz stijene. I dokotrlja kamen na grobna vrata. A Marija Magdalena i Marija Josipova promatrahu kamo ga polažu." (Mk 15, 42-47).

Čini se da je sve gotovo. Kamen je dokotrljan, tijelo je u grobu. Zemlja je primila ono što joj pripada, ono što je od nje uzeto jer znamo: *"Gospodin, Bog, napravi čovjeka od praha zemaljskog"* (Post 2,7a). Sjeti se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah vratiti.

Svima nam je poznato iskustvo polaganja tijela u grob bilo da smo ispraćali nekog iz poštovanja i kršćanske ljubavi, bez osobnog dubljeg osjećaja gubitka te osobe, bilo da je doživio rastanak sa svojim najbližim – djetetom, ocem, majkom, mužem, suprugom, bratom, sestrom ili dragim prijateljem... Osjećaj gubitka, razočaranja, osjećaj kao da nestaje dio nas; praznina, bol, jecaji, možda i osjećaj pobune protiv sudbine, života, Boga... I bezbroj neodgovorenih pitanja i obilje suza...

Mnogi su, stajavši uz križ Isusov, upravo isto to osjećali.

Majka Isusova nije ništa drugačije osjećala nego li svaka majka osjeća kad pokapa svoje dijete.

Oni koji su očekivali oslobođenje od tuđinske vlasti bili su razočarani jer sve su nade postavili upravo u tog čovjeka. Koliko li je samo naših nadanja pokopano u grob?!

Ivan, ljubljani učenik, gubi Onoga koji ga je posebno volio, Prijatelja koji ga je uvijek vodio sa sobom i kojemu se smio privinuti na prsa i pitati ga tko je izdajica koji će Njega, njegovu Gospodina, izdati. Nestao je dio njega samog jer to nije bilo površno poznanstvo, već iskreno prijateljstvo. A sada ostaje sam. Jedina veza s Onim koji je sve nas nazvao svojim prijateljima ostaje mu Isusova majka koju mu je sam Isus s križa povjerio na brigu.

No, što se zapravo događalo u toj šutnji Boga, u to predvečerje subote i cijelu subotu kada je tijelo Isusovo pomazano miomirisima, povijeno u platno i položeno u grob? Da li se u carstvu Podzemlja nešto događalo? Što se događa s čovjekom kad prijeđe prag smrti? Tako bismo to htjeli znati!

Mi, kršćani, ne bismo smjeli zdvajati nad stvarnošću smrti jer nije Bog stvorio čovjeka samo od praha zemaljskog, već *"u nosnice mu udahnu dah života. Tako postane čovjek živa duša"* (Post 2,7b). Bog je stvorio čovjeka za život i Bog je Bog živih, a ne mrtvih, a sve to znači da grob nije svršetak.

Oni koji su položili tijelo Isusovo u grob bili su pogođeni ovom ljudskom tragedijom, bili su i žalosni, ali se ne nazire očaj u njihovu ponašanju. Tuga – da, ali beznađe – ne.

"A Marija Magdalena i Marija Josipova promatrahu kamo ga polažu." Normalno da imamo želju da se zadržimo na grobu voljene osobe, jer to nam je nekako najopipljiviji kontakt s njom, iako je tijelo u grobu. Tako možemo reći i za Marije koje su promatrale gdje Isusa polažu. No, evanđelist Ivan kao da nam daje naslutiti da te žene osjećaju neki neobjašnjiv poriv da dobro vide i zapamte gdje je to Isus pokopan. Kao da očekuju nešto, makar ni same ne znale što. Što se događalo?

"Doista, i Krist jednom za grijeh umre, pravedan za nepravedne, da vas privede k Bogu – ubijen doduše u tijelu, ali oživljen u duhu. U njemu otiđe i propovijedati duhovima u tamnici koji bijahu nekoć nepokorni, kad ih ono Božja strpljivost iščekivaše, u vrijeme Noino, dok se gradila korablja u kojoj nekolicina, to jest osam duša, bi spašena vodom." (1 Pt 3, 18-21).

Moleći Apostolsko vjerovanje ispovijedamo: *"Vjerujem ... u Isusa Krista ... koji je začet po Duhu Svetom, rođen od Marije Djevice, mučen pod Poncijem Pilatom, raspet, umro i pokopan. Sašao nad pakao."*

Sašao nad pakao. Otiđe propovijedati duhovima u tamnici. Ovo je vjera naše Crkve. Ne može ljudski um dokučiti što se događalo u vremenu između Kristove smrti i Njegova uskrsnuća. Ali, Sveto pismo nam daje naznake da možemo o tome promišljati. Ovom izjavom ispovijedamo da je Isus stvarno umro i da je svojom smrću za nas pobijedio smrt i đavla koji imaše moć smrti (KKC 636; Heb 2,14).

Nije Isus prividno umro, stvarno je umro tako da je i u tome potpuno jednak nama. Njegovo "tijelo" je umrlo na križu, ali onaj dah koji Stvoritelj dahnu čovjeku u nosnice i postade čovjek živa duša, taj dah koji ne umire već oživljava, sjedinjen s božanskom osobom Isusa Krista, omogućio je Isusu silazak među mrtve kojima je također navijestio Radosnu vijest. Svima su sada vrata raja otvorena. Svima – od Adama do posljednjeg čovjeka koji će se roditi. Sve duše koje su čekale svoga Osloboditelja, Isus je oslobodio kad je sišao k mrtvima (usp. KKC 633).

Mucanje je ovo o neizmjernej tajni Božje ljubavi. Ovaj događaj oduvijek dogođen u Bogu radi čovjekova spasenja, dogodio se jednom u povijesti, a proteže se na sve ljude svih vremena i svih mjesta. (usp. KKC 634).

Isus, Bog koji oslobađa!

Osjećamo li se mi uopće zarobljeni od bilo čega? Osjećamo li uopće potrebu za spasenjem? Jer, osjećamo li se slobodni, nemamo potrebu za Spasiteljem!

Od raznih vrsti zarobljenosti oslobodio nas je Isus jednom zauvijek, iako još osjećamo posljedice neslobode i čini nam se da je naše ponašanje uvjetovano još mnogim stvarima koje nas zarobljuju. Toliko puta činimo ono što ne bismo htjeli pa se kajemo i odlučujemo da ne ćemo više, pa opet ...

U noći Velikog petka duboko pogledajmo u dubinu vlastitog bića, tamo gdje i mi možda doživljavamo pakao i dozovimo Isusa da nas oslobodi.

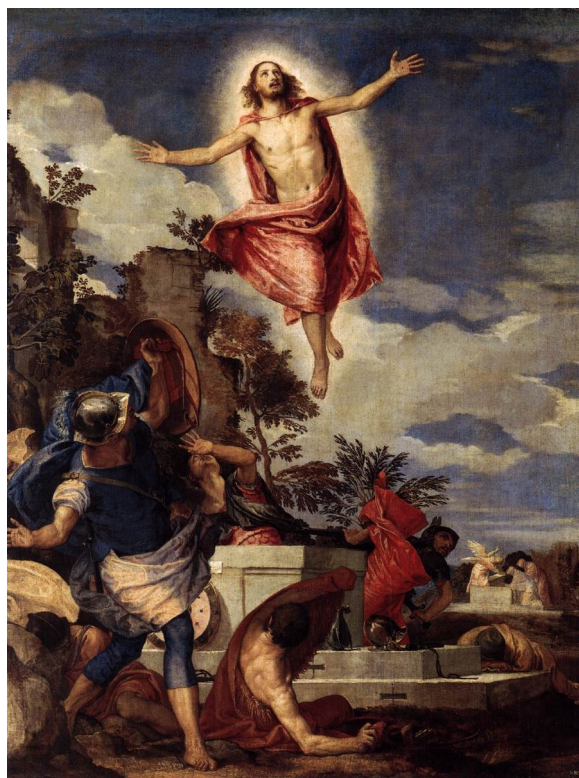
Draga braćo i sestre, nismo mi kršćani ljudi, kao što nas pokušavaju mnogi uvjeriti, jer slavimo nečiju muku i smrt i klanjamo se križu od kojega svi pokušavaju pobjeći i sve čine da se ne susretnu s njim. A to je nemoguće. Opet paradoks. Samo onaj tko je prigrlio križ uspio je "pobjeći od njega". Ne pobjeći da ne osjeća njegov teret, nego pobjeći s njim u nebo.

Onaj tko je prigrlio križ ne vidi samo njegovu poprečnu gredu koja nas upućuje na ovozemaljsku stvarnost, nego vidi i onu gredu čiji je vrh usmjeren prema nebu. Moramo, braćo i sestre, to posvjedočiti svojim životom ljudima koji su izgubili svaku nadu. Moramo im ponuditi odgovor na njihova pitanja jer mi ga imamo. A na njima je hoće li ga prihvatiti ili ne. Ali kako će ga prihvatiti ako se na našim, kršćanskim licima, više zrcali očaj nego li spašenost? Vjerujemo li da smo spašeni?

Kako ćemo to uspjeti? Rastući u spoznaji ljubavi Božje koja se očitovala u predanju svoga vlastitog, jedinog Sina. Samo ta ljubav pere nas od grijeha, čisti od svih nečistoća. Kada upoznamo koliko smo dragocjeni u očima Božjim i koliko nas Bog voli, dogodit će se i naše istinsko obraćenje. Tada će pomalo početi i naše moralno usavršavanje.

Ta ljubav prema Bogu bit će vidljiva u rastu naše ljubavi prema braći. Svaki put kada primijetite da ste porasli u ljubavi prema onima koji vam baš nisu po volji, kada primijetite da lakše podnosite osobe koje su vam teške i dosadne, znajte da ste porasli u ljubavi prema Bogu. I neka vas to ohrabruje da tako nastavite korak po korak.

Pronosimo, brate i sestro, i mi ovo svjedočanstvo drugima. Recimo drugima, ma ne – pokažimo drugima kome smo povjerovali. Isus je svojim uzdignućem na križ podignuto Svjetlo koje rasvjetljuje sve one koji traže istinu. I mi možemo postati dionici toga svjetla i reflektirati to svjetlo na druge, ali sami moramo prihvatiti i svoje uzdignuće na križ. Drugog puta nema. Isus je rekao: *"Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom."* On je Put, Istina i Život. Na kraju puta čeka nas Život. Pohrlimo mu u susret!

I hrlimo u noći subotnjeg dana, nakon dana provedenog u postu žalovanja jer je ugrabljen Zaručnik, u susret neuništivu Svjetlu i kličemo: "Svjetlo Kristovo!"

Vazmeno je bdjenje dugo slavlje Božje riječi i molitve koja svoj vrhunac doseže u euharistiji. Bdjenje ima četiri dijela: službu Svjetla, liturgiju Božje riječi, krsnu službu te euharistijsku službu.

Unošenje svijeće u mračnu crkvu, svijeće upaljene na novom ognju, simbol Krista-Svjetla, evocira Kristovo uskrsnuće. On je ognjeni stup koji je svijetlio Izraelcima kod izlaska iz Egipta. Zapalivši svoje svijeće od plamena uskrsne svijeće i mi postajemo dionici Kristova svjetla.

U liturgiji Božje riječi razmatramo povijest spasenja od stvaranja do uskrsnuća ostvarena za vjernike i u vjericima. Za vrijeme pjevanja *Slave* događa se svjetlosni prasak, praćen i zvučnim ekvivalentom zvonjave i svečanim pjevanjem uskrsnog usklika *Aleluja* koji je tijekom korizme bio ukinut. U toj provali svjetla i zvuka postiže se posebnost ozračja sakramentalnoga slavlja inicijacije u kojemu Crkva kao majka rađa novu djecu snagom Duha Svetoga.

U krsnoj službi Majka Crkva se raduje jer rađa novu djecu na život vječni, djecu preporođenu u kupelji krsnoga studenca, a i sva druga djeca obnavljaju svoja krsna obećanja, odriču se Zloga i ispovijedaju svoju vjeru.

Vrhunac je euharistija. "Svetoj žrtvi uskrsnici dajte slavu, krštenici! Janje ovce oslobodi, Krist nas grešne preporodi!"

Zahvaljujmo Gospodinu jer je dobar, jer je vječna ljubav njegova! Neka se raduje svaki čovjek pod suncem bio on grešnik ili pravednik, mlad ili star, muško ili žensko! Neka se raduje cijela priroda i sve stvorenje pod nebom! S pobjede tolikog Kralja neka jekne trublja spasenja! Zašto? Jer nestalo je po čitavome svijetu mraka! Sav svijet je obasjalo svjetlo vječnoga Kralja!

Krist je razvalio vrata pakla i svima nam otvorio vrata raja koja su nam se zatvorila padom naših praroditelja, Adama i Eve. Kristovim uskrsnućem dat je odgovor na najdublja pitanja koja se odnose na smisao ljudskoga postojanja. Mi znamo kuda idemo, mi znamo da nismo slučajno bačeni u ovaj svijet. Mi znamo da nismo igračke u rukama prirode i nekakvih prirodnih sila, nego smo subaštinici Kristovi, dionici božanske naravi po Isusu Kristu. S nama se naš Stvoritelj ne igra, nego nas neizmjerljivo ljubi da nam je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji vjeruje u Njega nikad ne propadne, da po Njegovu imenu prima oprostjenje grijeha i da ima život vječni.

Čitavu korizmu razmišljali smo o tome kako smo suukopani s Kristom u smrt. Razmišljali smo o težini grijeha i križa koji su sastavni dio našega života, ali smo suuskrsli s Kristom! Zato nam je uprti pogled u Nebo gdje Krist sjedi s desna Bogu! Težiti nam je za onim gore, ne za zemaljskim. Gledajući otvorena nebesa, razmišljajući o budućem životu, o onome što oko nije vidjelo, niti uho čulo, niti su ruke čovječje ikad opipale, a sve nam je to Bog pripravio, prolaziti ćemo svijetom čineći dobro kao što je to Krist učinio. Bit ćemo apostoli koji će i životom i riječima propovijedati uskrslog Gospodina. Tada ćemo se uvijek moći podići ako padnemo, tada ćemo strpljivo koračati noseći svoj križ znajući da se po nama nastavlja djelo spasenja. Krist treba naše ruke, naš jezik, naš um, naše noge, naše oči da bi bila vidljiva njegova ljubav prema svim ljudima.

On je postao nevidljiv za naše tjelesne oči, no budemo li mi ono malo dobrog kvasca u ovome svijetu, svi će oko nas vidjeti Krista – vidjet će ga u nama. Tada će se on sam i nama otkriti. Otkrit će se očima naše duše pa ćemo ga i sami vidjeti u najdubljem skrovištu našega bića. Isto tako i mi ćemo vidjeti Isusa u drugima unatoč svim njihovim slabostima, grijesima,

zloćama. Mi to sami ne možemo. Samo u Krista zagledani, samo s njime povezani, samo trudeći se ljubiti ga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom moći ćemo biti njegovi svjedoci do nakraj svijeta.

Nemojmo se uplašiti što nam se čini da nas je malo jer zaista je malo onih koji se trude slijediti Isusa. Broj vjernika u crkvi nije potpuni pokazatelj naše vjernosti Isusu. Malo kvasca sve tijesto ukvasa i ono raste. Tako i istinski Isusovi apostoli neka se ne plaše ako im se čini da su u manjini, nego neka ustraju jer time pridonose da njihovom vjernošću raste Kristova Crkva, raste svetost u Crkvi, dolazi više do izražaja božanska dimenzija Crkve, Radosna vijest spasenja putuje do na kraj svijeta.

Učenici, našavši prazan grob, nisu znali što se dogodilo s Isusom. Jer ne upoznaše Pisma. Mi danas znamo što se dogodilo s Isusom. I uskrsnuo je treći dan po Svetom pismu i uzašao na Nebo, odonud će doći suditi žive i mrtve. To je naša vjera. Živimo po njoj! Budimo hrabri, ne bojmo se jer Krist je pobijedio smrt i on je s nama u sve dane do svršetka svijeta!

*Nek mine, Majko, s lica tvog ta tuga duboka,
gle Sina tvoga premilog, pun slave on se sja!*

*Sa Majkom Božjom Marijom
svi pojmo Kristu, Kralju svom:
On vlada, on vlada!*

O. Stjepan od Duha Svetoga, OCD